

רע"פ 3208/15 - דוד הקרי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3208/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: דוד הקרי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 25.3.2015, בע"פ 6627-12-14, שניתן על-ידי כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא- סג"נ; א' נחליאלי-חיאט

בשם המבקש: עו"ד יאיר הקרי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; א' נחליאלי-חיאט), בע"פ 6627-12-14, מיום 25.3.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט י' יצחק), בת"פ 17737-02-11, מיום 4.3.2014.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 18.1.2011, הוגש נגד המבקש ונאשמת נוספת כתב אישום לבית משפט השלום בתל אביב-יפו. לאחר שהחל הליך שמיעת ההוכחות בבית משפט השלום, תוקן כתב האישום במסגרת הסדר טיעון, כך שנמחקו ממנו עובדות וסעיפי עבירה מסויימים, והמבקש הודה במיוחס לו. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 3.11.2008, הוצא נגד המבקש והנאשמת צו מניעה המורה להם לסלק את ידם ממתחם מגורים בתל אביב-יפו (להלן: המתחם). עוד עולה מכתב האישום המתוקן, כי ביום 22.1.2009, עת שהה המבקש במתחם, הוא סירב לפתוח את הדלת לבקשת שני שוטרים שהגיעו למקום, ולאחר זאת הוא ברח מן המקום. בכך, נטען בכתב האישום, הכשיל המבקש את השוטרים בעת מילוי תפקידם. כתב האישום המתוקן ייחס, אפוא, למבקש עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

3. על יסוד הודאתו של המבקש בעובדות כתב האישום המתוקן, הרשיע אותו בית משפט השלום בעבירה המיוחסת לו. לאחר זאת, הורה בית משפט השלום לשירות המבחן, בהתאם לבקשת המבקש, לערוך תסקיר בעניינו, תוך התייחסות לשאלה האם יש מקום לבטל את הרשעתו. בהחלטה, מיום 19.10.2014, ובהסתמך על תסקיר שירות המבחן, קבע בית משפט השלום, כי "לא מצאתי מקום [...] להורות על ביטול הכרעת הדין בעניינו של [המבקש], בעיקר לנוכח העובדה שאין פגיעה בעתידו התעסוקתי, מה גם, שלחובת [המבקש] עבר פלילי בעבירות דומות". לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבקש עונש של מאסר על תנאי, בן חודשיים, לבל יעבור המבקש, במשך שנה, את העבירה שבה הורשע.

4. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי, וערעורו נדחה, בפסק דין מיום 25.3.2015. במהלך הדיון בערעור, ביקש המערער לחזור בו מהודאתו, וזאת, מאחר שלשיטתו, היה על בית משפט השלום לבחון, זולת עובדות כתב האישום, גם את הנסיבות הכוללות של המקרה, אשר התבררו במסגרת שלב ההוכחות, טרם שנערך הסדר הטיעון עימו. לחילופין טען המבקש, כי יש מקום להימנע מהרשעתו בדיון. בהתייחס לטענותיו של המבקש, קבע בית המשפט המחוזי, כי:

"התקשינו, וזאת בלשון המעטה, להבין את הודעת הערעור שבפנינו. הודעת הערעור מתעלמת מהעדות של [המבקש] ומכך שההרשעה מבוססת על הודיה זו. הסנגור בהודעתו הכתובה וגם בטיעונים בפנינו מתייחס לעדים שנשמעו [בבית משפט השלום] ומצפה כי ערכאת הערעור תפסוק ממצאים עובדתיים על בסיס העדויות שנשמעו [...] כל אלה טענות שלא נבחנו כמובן [בבית משפט השלום] כיוון [שהמבקש] הודה והגיע להסדר טיעון. אם אמרנו כי מדובר בערעור סרק אמרנו מעט מידי ולא נתנו ביטוי למלוא התמונה".

לפיכך, התמקד בית המשפט המחוזי אך ורק בטענה, לפיה יש לסיים את ההליך בעניינו של המבקש ללא הרשעה. בית המשפט המחוזי החליט לדחות את טענתו זו של המבקש, והותיר את הרשעתו על כנה, וזאת מן הטעמים הבאים: למבקש הרשעות קודמות בעבירות חמורות; המבקש הורשע בעבירה נוספת, בשנת 2010, לאחר ביצועה של העבירה בה הורשע במקרה דנן; שירות המבחן לא המליץ להימנע מהרשעתו של המבקש בנסיבות העניין; ולא נראה כי ייגרם נזק קונקרטי למבקש כתוצאה מההרשעה.

הבקשה לרשות ערעור

5. המבקש ביסס את הבקשה לרשות ערעור שלפניי, על שתי שאלות מרכזיות. האחת, האם הודאתו בעובדות עמוד 2

כתב האישום המתוקן חייבה את הרשעתו בדיון. נטען, בהקשר לכך, כי הודאתו נעשתה ביחס לעובדות ולא ביחס לאשמה, ולפיכך "היא אינה אמורה לעמוד לו לרועץ בכל הקשור לזכותו לטעון כלפי האשמה". לשיטתו של המבקש, אין הצדקה להתעלם מן הראיות שנשמעו בבית משפט השלום, עובר להסדר הטיעון, שאחרת יוצאו הדברים שבהם הוא הודה מהקשרם. השאלה השניה, היא האם הרכיב ההתנהגותי בעבירה של הכשלת שוטר מחייב התנהגות אקטיבית, או שמא ניתן להסתפק בהתנהגות מסוג מחדל. עוד נטען בבקשה שלפניי, כי "הכרעת דינו של בית משפט השלום כלל לא היתה מנומקת לגופו של עניין ומשתקף ממנה כי למעשה לא נעשתה בחינה ו/או יישום של רכיבי העבירה על עובדות המקרה". לבסוף טען המבקש, כי התנהגותו היא בבחינת זוטי דברים, וכי היה מקום להורות על ביטול כתב האישום שהוגש נגדו, גם עקב התנהלות השוטרים כלפיו.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. עיון בבקשה ובצירופותיה מעלה, כי היא אינה חורגת מעניינו הקונקרטי של המבקש; היא אינה מעוררת כל שאלה משפטית כבדת משקל או רחבת היקף; וכמו-כן לא מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק חמור. לפיכך, בקשה זו אינה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקתו של בית משפט זה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 3116/15 ביסה נ' מדינת ישראל (6.5.2015)); רע"פ 5166/14 קרופצקי נ' מדינת ישראל (5.5.2015); רע"פ 3092/15 שרון נ' מדינת ישראל (5.5.2015)), ומטעם זה בלבד יש כדי לדחותה.

7. למעלה מן הצורך אציין, כי אין ממש בטענותיו של המבקש גם לגופו של עניין. עיון מעמיק בבקשה מעלה, כי עיקר טענתו של המבקש היא, כי היה על בית משפט השלום להימנע מהרשעתו בדיון. כלל הוא, כי הימנעות מהרשעת נאשם, חרף הקביעה כי הוא עבר עבירה, שמורה למקרים מצומצמים בלבד, כפי שציינתי ברע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.1.2015):

"האפשרות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה, מעוגנת בסעיף 71א(ב) לחוק העונשין, והיא מהווה חריג לכלל, לפיו משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. במילים אחרות, תוצאה של הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו, על מנת להימנע מהרשעה: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997), פסקה 7 לפסק-דינה של השופטת ד' דורנר)" (ראו גם: רע"פ 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2015)); רע"פ 1931/15 מויסקו נ' מדינת ישראל (26.3.2015)).

לאחר עיון בחומר שלפניי, שוכנעתי כי שני התנאים המצטברים, אשר נקבעו לשם הימנעות מהרשעה, אינם מתקיימים בעניינו של המבקש. העבירה שבה הורשע המבקש, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, אינה מסוג העבירות שבהן יש להורות, ככלל, על הימנעות מהרשעה. כפי שצויין, לא אחת, "יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידים [...] וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית" (רע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל (2.8.2010)); ראו גם: רע"פ 2450/15 אזרזר נ' מדינת ישראל (15.4.2015)). מעבר לזאת, למבקש הרשעות קודמות בעבירות כלפי עובדי ציבור - ובכללן תקיפה, הפרעה במילוי תפקיד וכיוצא בכך - כאשר הרשעתו האחרונה

בוצעה בשנת 2010. על-כן, ניכר כי לא חלף פער זמן של ממש בין העבירות שביצע המבקש, המלמד על חזרתו לדרך הישר.

גם התנאי השני אינו מתקיים, באשר לא הובאו ראיות בנוגע לפגיעה משמעותית בסיכויי שיקומו של המבקש, או לפגיעה קונקרטיית אחרת בו.

8. עוד רואה אני לציין, כי אין בידי לקבל את טענתו האחרת של המבקש לפיה אין בעובדות כתב האישום המתוקן בו הוא הודה, כדי לגבש את יסודות העבירה שיוחסה לו. כזכור, המבקש הורשע בעבירה, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, הקובעת כי:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים".

המבקש הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, שבו נטען כי כאשר הוא שהה במתחם, הוא סירב לפתוח את הדלת בפני השוטרים, ולאחר זאת נמלט מהמקום. בכך, קיים המבקש את יסודות העבירה שבה הורשע במלואן, ואינני מקבל את טענתו, כי לא עשה כל פעולה "אקטיבית" במעשים אלו. מכל מקום, המבקש הודה, באמצעות בא-כוחו, בביצועה של עבירה זו, בדיון בבית משפט השלום, ביום 4.3.2014.

9. אשר לטענת המבקש, לפיה יש לבחון את הודאתו במיוחד לו בכתב האישום, בצמוד לראיות והעדויות שנשמעו בבית משפט השלום, אזכיר את הכלל, לפיו:

"בהיעדר פגם או פסול בהודיה שניתנה במסגרת הסדר טיעון ירשיע בית-המשפט את הנאשם על-פי הודייתו ויגזור את עונשו. בהתקיים איזון ראוי בין האינטרס הציבורי הפרטני והאינטרס הציבורי הרחב שהתביעה מייצגת, מצד אחד, לבין טובת ההנאה שניתנה לנאשם מצד אחר, יכבד בית-המשפט את הסדר הטיעון" (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 (2002); ראו גם: רע"פ 5052/12 אלגלי נ' מדינת ישראל (9.7.2012)).

10. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ב באייר התשע"ה (11.5.2015).

ש ו פ ט